NAGY VILMOS

„ÉGREKIÁLTOM AKKOR IS, HA..."

1883 augusztus 3-án zsúfolásig megtelt a nyiregyházi törvényszék épülete, hogy tanúja legyen a tiszaeszlári nagy per ítélethirdetésének.

Korniss Ferenc, a törvényszék elnöke alig hallható hangon, halálsápadtan motyogta el, hogy a bíróság bizonyíték hiányában a vádlottakat felmentette.

Lehajtott fejjel hagyta el a bírói emelvényt, bezárkózott szobájába, csak hosszabb idő mulva hagyta azt el - és soha többet nem öltött bírói palástot. Visszavonult.

Barátai hiába faggatták hosszúidőn keresztül, miért hagyta abba a bíráskodást, amikor addig szívvel-lélekkel kereste az igazságot, de csak nem sokkal halála előtt mondotta el családi körben, mi kényszerítette arra, hogy soha többé ne vegye fel a bírói palástot, s miért k e l l e t t felmentenie a gyilkosokat.

*

Hetvenöt esztendeje idén a tiszaeszlári gyilkosok felmentő ítéletének. Talán még az idősebbek között is kevesen vannak, akik alapjában ismerik a történteket, a fiatalok között pedig alig lehet néhány ember, aki tud erről az egész világot mozgásba hozó perről.

Nem érdektelen tehát, hogyha foglalkozunk azzal, mi is történt Tiszaeszláron, mi volt a hires "vérvád-per", kik voltak a szereplői ennek a magyar bíróság történetében egyedülálló jogtiprásnak, természetesen nem számítva a két kommunista terroruralom itélkezéseit, ahol jogról egyébként beszélni sem lehet.

*

1882-ben Tiszaeszláron élt özvegy Solymosi Jánosné nincstelen, magára maradt zselléraszzony. Hogy valamiképen élni tudjanak, Eszter nevű 14 éves lányát elszegődtette cselédnek Huri Andrásné tiszaeszlári gazdához.

1882 április 1-én Huriné nagytakarítást rendezett. Már alaposan belemelegedtek a nagytakarításba, amikor rádöbbent, hogy nincs festékje. Délelőtt tizenegy órakor elküldte tehát a Tiszaeszlárhoz tartozó Ófaluba kis cselédjét, Solymosi Esztert festékért.

Solymosi Eszter engedelmesen útnak indult, megvette a festéket, s visszaindult gazdájához Ujfaluba.

Ettől kezdve Solymosi Esztert sem élve, sem holtan többé családja egyetlen tagja sem látta. Eltűnt!

Huri Andrásné egyideig türelmesen várt rá, hogy Eszter visszatérjen a festékkel, de amikor a lányka délután kettőre sem jelentkezett, felkereste az anyját, hogy hátha odament Eszter.

Solymosinét meglepte a hír, hogy lánya nem tért vissza és Hu-

rinével együtt elindultak Ófaluba, hogy keressék a gyereket. Utjukban az ortodox-zsidó "imaház" mellett kellett elmenniök azon az úton, amerre Eszternek is mennie kellett.

A zsinagóga ajtajában támaszkodott Scharf József templomszolga, akitől szintén érdeklődtek a lány után, de Scharf József megnyugtatta az asszonyokat, hogy majd előkerül.

- Nem kell búsulni, nem vész az el! Nánáson is volt ilyen történet gyermekkoromban, azt is a zsidókra fogták.-

Sem Solymosinénak, sem Hurinének akkor nem tűnt fel Scharf József különös megjegyzése, hogy "azt is(!) a zsidókra fogták", hanem tovább kérdezősködtek Eszter után.

A boltostól elment a festékkel, még az uton hazafelé látták is a lányt, de Hurinéhoz már nem érkezett meg.

Solymosiné még másodikán is kereste a lányát, de harmadikán már nem várhatott tovább, hanem jelentette lánya eltűnését Farkas Gábor községi bírónak. Farkas Gábor felvette az eltűnést, hogy majd kutattat a lány után. Még ugyanaz nap visszatért Solymosiné, elmondta, milyen megjegyzést tett Scharf József s kérte, hogy a bíró kutattassa át a zsinagógát.

Farkas megértette az asszonnyal, hogy ezt saját hatáskörében nem teheti s azt ajánlotta, hogy Solymosiné forduljon panaszával a tiszalöki főszolgabíróhoz, Jármy Jenőhöz.

Solymosiné valóban 4-én fel is kereste Jármy főszolgabírót, aki azután a lány eltűnését hivatalosan jelentette az alispáni hivatalnak.

Solymosiné egyben elmondotta a főszolgabírónak, hogy mit mondott Scharf József, de annak sem a főszolgabíró, sem az alispáni hivatal jelentőséget nem tulajdonított.

Teltek a hetek és Solymosi Eszter nem került elő.

Április 30-án a libalegelőn játszottak a tiszaeszlári gyerekek és velük játszott Scharf Samu, a templomszolga akkor 4 éves és 9 hónapos fia. Játék közben a gyerekek összekaptak Scharf Samuval. A kis kölyök erre megfenyegette, hogy ők is úgy járnak, mint a magyar lány.

A gyerekek érdeklődésére, hogy melyik magyar lány, megmondta: Solymosi Eszter.

Azt is elmondta, hogy járt a magyar lány: "Atyus behívta az útról a magyar lányt, megkötözte, megmosta, metszőbácsi elvágta a nyakát, csirkét is vágott nálunk."

A gyerekek természetesen elmondták, mit beszélt Scharf Samu, mire többen megkérdezték a felnőttek közül, hogy igaz-e, amit a legelőn mondott. Scharf Samu mindenkor megismételte előző kijelentését. A leghatározottabban állította, hogy Eszter nyakát a "metszőbácsi" elvágta. Samu kijelentéseit természetesen megtudta Solymosiné is, aki erre aztán május 4-én újra felkereste Jármy főszolgabírót hivatalában, s kérte, hogy indíttasson vizsgálatot.

A főszolgabíró erre levélben utasította Farkas Gábor községi bírót, hogy hallgassa ki a tanúkat, akik hallották Scharf József fia kijelentéseit. Majd május 6-án maga is kiment Tiszaeszlárra és ő maga is kikérdezte a tanukat.

Jármy a tanúk vallomásáról részletes jegyzőkönyveket készített és azokat azonnal továbbította a nyiregyházi királyi ügyészségnek.

A nyiregyházi ügyészségen az ügyet Egressy Nagy László alügyészre osztották ki.

Nagy László átnézte az iratokat és május 12-én átírt a nyiregyházi törvényszéknek és kérte helyszíni szemle megtartását.

A törvényszék elnöke akkor Korniss Ferenc volt. Nagyképességű, jellemszilárd, megvesztegethetetlen úr, az igazság rendkívül képzett képviselője.

Az ügyet, miután akkor még nem látszott olyan nagy jelentősé-

gűnek, másrészt mert az idősebb bírákat más ügyek foglalták le,Bary József, akkor 24 éves aljegyzőre osztotta ki a törvényszék elnöke.
Bary József átvizsgálta a jegyzőkönyveket és május 18-án határozatot hozott, hogy 19-én helyszíni szemlét tart Solymosi Eszter eltűnése ügyében Tiszaeszláron.
A helyszíni szemlét Bary Péczely Kálmán törvényszéki írnokkal, Egressy Nagy László alügyésszel együtt Recsky András csendbiztos és Bakó Ignác csendlegény jelenlétében meg is tartotta.
Bary maga elé hívatta a kis Scharf Samut, aki azután most már kínos részletességgel elmondotta Solymosi Eszter meggyilkolásának a történetét. Megnevezte a gyilkosokat és a segítőtársakat is.
Bary elővezettette Schwarz Salamon "metszőbácsi"-t is,akire a kis gyerek azonnal rámutatott, hogy ő vágta át Eszter nyakát.
Bary József erre elrendelte , hogy Scharf József templomszolgát és fiát, Móricot, Schwarz Salamon metszőt és Brenner Braun Ábrahámot a községházán őrizetbe vegyék.
A helyszíni szemle harmadik napján Recsky András csendbiztos bejelentette a vizsgálóbírónak, hogy szolgálati ügyben vissza kell térnie, Péczely Kálmán írnok is betegeskedett, mire Bary úgy rendelkezett, hogy menjenek Nagyfaluba, de vigyék magukkal a vádlott és saját testvére által súlyosan terhelt Scharf Móricot, mivel elhelyezésére Tiszaeszláron nem volt megfelelő kényelmes hely.
Még azon éjszakán Bary Józsefet futár verte fel, aki hírül adta, hogy Scharf Móric vallott és beismerte a gyilkosságot.
Scharf Móric részletesen elmondta a gyilkosságot, pontosan egyezőleg a kis Samu elbeszélésével. Megnevezte a gyilkosokat s azokat, akik bűnsegédek voltak: Braun Brenner Ábrahám, Jünger Adolf, Lusztig Salamon, Weisztein Lázár, Schwarz Salamon, Braun Lipót, Buxbaum Ábrahám, Scharf József és Taub Emánuel követték el a gyilkosságot.
Bary József erre elrendelte a vádlottak előzetes letartóztatását.
A Tiszaeszláron történt gyilkosságról az ország először a "Magyar Állam"-ban megjelent kis hírből értesült.
Május 23-án pedig Ónody Géza, a hajdúnánási választókerület országgyűlési képviselője említette meg azt egy parlamenti interpel - lációja során.
Az "Egyetértés" című zsidó lap azonnal a legélesebben cáfolta, majd szokatlan élességgel támadta Ónody Gézát, aki erre nyilatkozni kényszerült s most még részletesebben ismertette a tiszaeszlári ügyet.
Az eltűnés körülményeit, a vizsgálatokat először részletesen a Függetlenség, Verhovay Gyula lapja ismertette azután.
Ez ismertetés alapján Istóczy Győző országgyűlési képviselő is interpellált a tiszaeszlári ügyben és kérte a nyomozás megindítását az igazságügyminiszter részéről is.
Pauler Tivadar igazságügyminiszter válaszában kijelentette, hogy csak most kapott hírt az ügyről és azonnal utasítást adott, hogy a nyomozást a legszigorúbban folytassák le.
Bary József még alig hagyta el Tiszaeszlárt, amikor Lichtmann József tokaji bérlő, Lichtman Mór,a tiszaeszlári hitközség főgondnokának a testvére egyenesen Pestre rohant fel segítségért, míg öccse, annak fia és Süszmann Jakab a nyíregyházi rabbihoz, dr. Friedmann Károly nyíregyházi rabbihoz szaladtak segítségért.
Friedmann azután dr. Heumann Ignác nyíregyházi zsidó ügyvédnek a személyében védőt is állított.
Lichtmann József sem járt hiába, mert egy gombnyomásra megindult a teljesen zsidó kézben lévő Pester Lloyd és a Neues Politisches Volksblatt hasábjain a tiszaeszlári gyilkosok védelme, a tények és nyomozati eredmények aláváló meghamisítása és mindazok gyalázása, akik a tiszaeszlári gyilkosság ügyében az igazat vallották, vagy az igazat keresték.

Ez a két zsidó lap használja először a "rituális gyilkosság" kifejezést. Rituális gyilkossággal soha nem vádolták a vádlottakat, ilyen beállítást csakis a rabbik, Eötvös Károly, a védő és a velük szövetkezett gyilkos-mentők adtak az ügynek, hogy a világ zsidóságának segítségét és főleg anyagi támogatását megnyerjék a gyilkosok megmentéséhez.

Azonnal megjelent a színen Weinstein Miksa, aki eredeti nevét a hangzatos Szabolcsi-ra "magyarosította", megkezdte a gyilkosok megmentése érdekében megindított és később az egész világra kiterjedt, a magyarságot sárral dobáló, rágalmazó, gyalázó hadjárat vezetését.

Weinstein-Szabolcsi Miksa 1857 augusztus 17-én született Turán. Ortodox, talmudista zsidó, aki maga is rabbinak készült és jesivákon tanult. Az ortodox rabbik bízták meg a tiszaeszlári gyilkosság eltusolásával, vagyha ez nem lehetséges, az ügyész, vizsgálóbíró elintézésével, a bíróság befolyásolásával. Szabolcsi-Weinstein Miksa nem ismerte rosszul a Talmud ilyenkor alkalmazható fogásait és sátáni ravaszsággal, határt nem ismerő aljas rágalmakkal mentegette a tiszaeszlári terhelteket.

Bary József vizsgáló bírót és Nagy László ügyészt azonban nem sikerült megtántorítani. Egyre több adat gyűlt össze a gyilkosokról már, s nem használt semmi hazudozás, a kötél egyre jobban szorult a tettesek nyaka körül.

Erre 1882 junius 1-én Tisza Kálmán, a magyarság ez az árulója, aki egyébként a Rothschild-bankház zsebében volt, megkísérelte, hogy hivatalos uton állítsa le a nyomozást.

Megbízta Kozma Sándor állami főügyészt, hogy "szerezzen tájékoztatást" a nyomozás állásáról. Kozma Sándor, akinek közvetlen rokonságában számos zsidó volt, ismert filoszemita és szabadkőműves, Székely Ferenc főügyészhelyettest küldte Nyiregyházára, hogy "felderíteni segítsen az ügyet."

Székely Ferenc páratlan tárgyilagossággal kezdte meg az iratok átvizsgálását, június 4-én maga is pótszemlét tartott Tiszaeszláron és annak eredményeképen jelentette, hogy Tiszaeszláron tényleg történt valami és a vizsgálatok körül a legnagyobb gondosságot és tárgyilagosságot tapasztalta. Tisza Kálmán minden "figyelmeztetése" ellenére nem tágított jelentésétől és maga is belekapcsolódott a nyomozásba gazdag tapasztalataival.

1882 június 18-án azután jelentést kapott a nyiregyházi törvényszék, hogy Tiszadadánál a Tisza partra sodorta Solymosi Eszternek a holttestét. A hullát ruszin tutajosok találták meg, és a parton elföldelték.

Még az éjszaka a hullát újra kihantoltatta Lőrinczy István, a község jegyzője ifj. Zoltán István szolgabíróhelyettes utasítására s Kiss Jenő járásorvos, valamint Kéri Horváth Géza szigorló orvos jelenlétében. A leletről jegyzőkönyvet vettek fel és azt rögtön továbbíttatták Nyíregyházára. Bary József azonnal helyszíni szemlét rendelt el, tanúként magával vitte Kiss Jenő járásorvost, Kéri Horváth László tiszalöki járásorvost, dr. Trájtler Soma orvost mint szakértőket, Dobos Imre tiszalöki főszolgabírót, Miklós Lászlót, a vármegye első aljegyzőjét. Megjelentek még az exhumálásnál Zurányi Kálmán tiszalöki gyógyszerész,- akit később többszáz forinttal megvesztegettek és a gyilkosok oldalára állítottak,- Vay György csendbiztos csendlegényeivel, valamint Székely Ferenc országos főügyészhelyettes.

Kiásták a hullát. Azon tényleg Solymosi Eszter ruhája volt, de a hullában senki nem ismerte fel Esztert.

20-án közszemlére tették ki a hullát Tiszaeszláron, de a község lakossága határozottan kijelentette, hogy az nem Solymosi Eszter hullája. Csak egy Szakolczai Julcsa nevű félkegyelmű lány állította, hogy felismeri benne Esztert.

A szemle után a három orvos a parti fűzesben felboncolta a már oszlásnak indult hullát s megállapította, hogy a hulla zsidó rituális szokás szerint nemi szervén, hónalján borotvált, legfeljebb tíz napja halhatott meg, a vízben legfeljebb pár napot volt, legalább 18 éves és "nemcsak teljes bizonyossággal megállapítható, hogy a hulla nem szűz, de a szűzöv teljes hiánya és a hüvelynek szerfeletti bősége a nemi közösülésnek nagymérvbeni gyakorlását bizonyítja. A halál közvetlen oka véleményünk szerint általános vérszegénység."

Kiderült tehát, hogy valaki egy halott prostituált tetemére az "eltűnt" Solymosi Eszter ruháit felhúzta, hogy így vezesse félre a nyomozást.

Közben Bary József tudomására jutott, hogy egy Rosenberg Herman nevű zsidó megjósolta, hogy a lány hullája rövidesen előkerül, s hogy Eszter a Tiszába ölte magát. Bary azonnal lefogatta a jövőbe látót, majd elrendelte a hullát megtaláló tutajosok körözését.

Farkas Albert szolnoki csendbiztos a junius 21-én leadott távirati körözésre legényeivel átfésülte a Tisza környékét, ahol ráakadt Drimusz György tutajosra. Ez azt állította, hogy a keresett tutajosok már elhagyták Szolnokot.

Farkas erre őrizetbe vette Drimuszt, mert meggyőződése szerint Drimusz tud a hullacsempészésről és félre akarja vezetni.

Ösztöne valóban nem csalta meg, mert Tiszabőnél meg is találta a keresett tutajosokat. 27-én Nyiregyházára kisérik az egész társaságot.

A kihallgatás során Matej Ignác tutajos beismerte, hogy a hullát részben az ő segítségével Herskó Dávid zsidó tutajos úsztatta le a Tiszán. Matej elmondotta, hogy junius 10-én Kis és Nagytárkány között kikötöttek. Este a parton járt és meglátta, hogy Herskó egy hullát húz a füzesekben egy idegen zsidó segítségével. Herskó azután megvesztegette Matejt, hogy segítsen neki a hulla elszállításában. A hullát Herskó tutaja után kötötték és elindultak lefelé a Tiszán.

Junius 17-én éjszaka Herskó áthívta az ő tutajára, ahol a hullát felöltöztették Solymosi Eszter ruháiba, amit egy ismeretlen zsidó asszony hozott Herskónak.

Julius 6-án Matej vallomása alapján lefogták Herskó Dávidot. Ez nem is sokáig tagadott, hanem beismerte, hogy a hulla leúsztatására Smilovics Jankel bérelte fel. A szállításért kapott pénzt megosztotta Matejjel és hogyha valami történne, ne legyen náluk a pénz, azt Wieder Mór tokaji zsidó korcsmárosnál helyezték letétbe.

A ruhát egy ismeretlen zsidóasszony adta át neki Smilovics utasítására.

Smilovics eleinte tagadott, de julius 15-én önként jelentkezett vallomástételre. Beismerte, hogy ő fogadta fel Herskót.

Elmondotta, hogy tutajával, amelyen Drimusz György is ott volt, junius 11-én kikötött, hogy egy adósához menjen Tiszaszentmártonba.

Utközben megállította két zsidó, az egyik, bemondása szerint, a tiszaeszlári szatócs, a másik annak fuvarosa, akik azután rábeszélték egy hulla leúsztatására. Miután Matej meglátta Herskót, így került bele a ruszin tutajos is.

Bary József azonnal kivitte Tiszaeszlárra Smilovicsot, aki azonnal felismerte megbízóit, Grósz Márton tiszaeszlári szatócsot és Klein Ignácot, Grósz fuvarosát. Később Smilovics megnevezte a csempészet másik két kiterveződjét is, Mendelovics Nieszen vajnényi s Fegel Ansel fehéregyházai zsidót.

Valamennyiüket letartóztatták. Közben azonban a budapesti zsidó sajtó ordibálta, üvöltötte, hogy megvan Solymosi Eszter hullája, tehát hazugság, hogy az eszlári zsidók ölték meg.

Miker azután kiderült a hullacsempészés, már nem lehetett több hazugságot kitalálni, másként kellett a zsidó bócher gyilkosok megmentéséről gondoskodni.

Julius 1-én dr. Heumann addigi védő lemondott a védelemről és egyben bejelentette, hogy a védelmet Eötvös Károly, Funták Sándor s Horánszky Nándor ügyvédek veszik át.
Ezzel megjelent a színen a magyar ügyvédi kar egyik sátánian ügyes, de legjellemtelenebb figurája, Eötvös Károly.
Eötvös Károly képzett jogász, kiváló szónok, de a lelkiismeretlenség, az aljasság, a csalás, a hazugság megtestesítője, aki azután mindenen és mindenkin keresztül gázolt, hogy megbízóit kielégítse. Nem érdekelte, hogy nyilvánosan rábizonyítják hazugságait és csalásait, hogy hirlapilag legazemberezik, mindent megtett, hogy a zsidó bóchereket megmentse.
A magyar bíróság történetében egyedülálló az az aljasság, amivel dolgozott. Külön sajtóirodát állított fel és naponta többször a legválogatottabb hazugságokkal traktálta a nemzetközi zsidó sajtót. A magyarságot olyan gyalázatos vadállati hírbe keverte, hogy azt még külföldi zsidók is megsokalták.
Ez a minden tisztességből kivetkőzött, szennyes figura, hogy a védenceit mentse, a magyarságot gyalázta olyan fokon, ahogy előtte, utána nem hogy egyetlen magyarnak, de még egyetlen magyar gyűlölő idegennek sem sikerült.
Igaz viszont, hogy az első órában, amikor az Országos Központi Izraelita Iroda megbízta a védelemmel, 80.000 forint előleget tettek le az asztalára. Eötvös Károly milliomos lett, megkapta az állam és a zsidóság teljes elismerését.
Tönkre tett tisztességes magyarokat, öngyilkosságba kergetett s elintézett igazságkereső tanúkat, meggyalázta a magyarságot, a bíróságot, az ügyészeket, a csendőrséget, mindenkit, aki nem akarta a gyilkosokat futni engedni.
Érthető, hogy a nemzetközi zsidóság talmudista része ma is akár valami szentet tiszteli és szó van róla, hogy Tel-Avivban szobrot kap a magyarság ez a szemetje.
Noha csak arról volt szó, hogy néhány zsidó meggyilkolt egy magyar lányt és a gyilkosok megbüntetését akarják elérni, az e g é s z zsidóság összefogott a gyilkosok megmentésére a "zsidó becsület védelmében."
Acsády Ignác zsidó történetíró és a szintén zsidó Mezei Ernő, a magyar országgyűlés tagja interpellációkban támogatják a gyilkosokat. Az ortodox rabbik rendkívüli ülésre ülnek össze, kimondják, hogy szolidárisak a gyilkosokkal és gyűjtést indítanak a védelem költségeire.
Felszólították a világ zsidóságát, hogy egyöntetűen foglaljanak állást a barbár vérivó magyarok ellen és mentsék meg a zsidóságot attól, hogy a "balkáni" magyarok meggyalázzák.
A világ zsidó sajtója egy éven át üvöltötte a legféktelenebb, a legaljasabb rágalmakat a magyarság ellen. S ezt a hadjáratot a magyar Eötvös Károly vezette.
Eötvös Horánszkyt és Funtákot maga bízta meg a védelemmel és Funták később, 1883 február 9-én le is mondott "tisztjéről".
A védelmet tulajdonképen Eötvös Károly, Szabolcsi-Weinstein és dr. Heumann látták el. Eötvös le is költözött Nyiregyházára dr. Heumann irodájába.
Mikor Eötvösnek látnia kellett, hogy a világot teleordíthatja rágalmakkal, belemarhat mindenkibe, de Nagy László ügyészt és Bary vizsgálóbírót nem tudja megfélemlíteni, összeköttetésbe lépett Kozma főügyésszel és segítségét kérte.
Kozma azonnal akcióba is lépett és Nagy László "ellenőrzésére" Nyiregyházára küldte Sós Kálmán miskolci alügyészt.
A per ez a másik aljas figurája valamikor Marosvásárhelyen működött, ahol egy "ismert hajlamú" zsidó kereskedő "kitartottja" volt. Hogy a botrányt elkerüljék, helyezték át nemrégiben Miskolcra.

Kozma tudta, hogy ebben a züllött, homoszexuális bűnözőben komoly cinkostársra akadt. Sós valóban el is kezdte működését és először Nagy László ügyészt sikerült Bary József ellen hangolnia, majd olyan intézkedésekre rábirnia,aminek eredményeképen később leváltására került a sor. Igy intézte el a vizsgálat egyik legtehetségesebb és legbecsületesebb irányítóját.

Sós ezután a terhelő tanúkat vette kezelésbe és sikerült több jegyzőkönyvet felmutatni, amelyben tanúk kinzásokról, Bary és Korniss megvesztegetéseiről vallanak.

Bary és Korniss azonban nem hagyják magukat, sorra bebizonyítják, hogy a jegyzőkönyveket aláírókat vagy pénzzel vagy fenyegetéssel vette rá hamis mentő vallomásra a vád képviselője.

Bár Tisza Kálmán miniszterelnök, Kozma főügyész mindent elkövetnek, hogy aljasságuk e kitűnő kiszolgálója maradhasson,később az állásától mégis csak el kell mozdítani, mert hamisításai, szabálytalankodásai már nem voltak eltitkolhatók.

(Sós hálából magas bírói állást kapott. A budapesti büntető - törvényszék egyik fellebbviteli tanácsának elnökeként működött már, amikor 1904-ben leleplezték, hogy vagyonát úgy szerezte, hogy megvesztegették és pénzért hozta a vesztegető által kívánt ítéleteket. Sósnak sikerült a rendőrség elől meglépnie,- Amerikába vándorolt ki az utolsó pillanatban,- s csak felhajtóját, Schwarcz Ábrahámot tudta ártalmatlanná tenni a rendőrség.)

Eötvös megvesztegette a fogházőrök egyikét és a börtönbe becsempészett levelekkel irányította a gyilkosokat, mit hazudjanak.

Később megvádolta Recsky András csendbiztost is, mire az Eötvöst alávaló rágalmazónak nevezte egy sajtónyilatkozatában.

Eötvös lenyelte az őt megillető nevet,- minden bizonnyal ilyenek lenyeléséért külön díjazást kapott.

Közben a másik aljas figura, Tisza Kálmán miniszterelnök is alaposan munkához látott, hogy a Rothschild-bankház kegyét kiérdemelje. Megbízta belső titkárát és házi újságíróját, Csernátony Lajost, hogy mindenkit támadjon. Csernátony többszörösen büntetett előéletű tolvaj, rágalmazó, zsaroló (az akkori Klár) volt, a szabadságharc alatt osztrák kém, majd Haynau embervadásza.

Ennek a Csernátonynak sikerült még Kossuth Lajost is rávennie, hogy a tiszaeszlári gyilkosok mellett felhasználható nyilatkozatot, filoszemita ömlengést adjon.

Ugyancsak csatasorba állította Tisza Kálmán Jókai Mórt, aki azután be is állott a gyilkosokat védők táborába. Bary ellen.

Ragyogó tollal megírt cikkeiben hajlongott a zsidóság előtt és ünnepelte Eötvös Károlyt, aki épen ekkor folytatta legvadabb támadásait az egész magyar nép ellen.

A magyar írók közül szinte egyedül Mikszáth Kálmán foglalkozott a tiszaeszlári gyilkosok perével az igazságnak megfelelően és vette védelmébe a megrágalmazottakat.

Az újságírók közül báró Kaas Ivor, a tüneményes zsurnalista igyekezett minden erejével az igazságot szolgálni, de hangját elnyomta a Szabolcsi-Weinsteinnek fröcskölő üvöltése.

Verhovay Gyula és Istóczy Győző hiába küzdenek az igazságért, a másik fél, a gyilkosok pártja és szövetsége erősebb.

Mikor Egressy Nagy Lászlót a züllött Sósnak sikerült lehetetlenné tennie, Kozma Sándor diadalittasan elmozdította Nagyot. Miután Sósra rábizonyult, hogy hamis jegyzőkönyveket vett fel, neki is távoznia kellett. Feladata folytatására Kozma Havas (!?) Imre budapesti ügyész küldte Nyiregyházára. Kozma maga is leutazott és megkörnyékezte Kornisst, hogy hagyja ott a bírói pályát . (Ha lemond a per vezetéséről, anyagilag nagyon jól jár és főispán lesz!) Korniss határozottan visszautasította a főügyész megvesztegetési kisérletét és tovább vitte a pert.(Havas egyébként Kozma rokona volt!)

Eötvös még mindig kevesli a sajtópropagandát, mire kifejezet-

ten a tiszaeszlári gyilkosok védelmére új lap indul, az "Egyenlőség". A szerkesztőség tagjai: Bogdányi Mór, Acsády Ignác, Kiss József, Mezei Ernő, Hevesi József, Vészi József, Volf Vilmos. Egytől egyig: zsidók.
Nyiregyházán pedig közben folyik a szörnyű küzdelem az igazságot keresők és Eötvös Károly gyilkos-mentő organizációja között egyre hevesebben.
Noha erre semmi ok nincs, Eötvös keresztülviszi, hogy exhumálást rendeljenek el a lopott hulla megvizsgálására.
Három ellenőrző(?) orvosszakértőt fogadtat el Eötvös és 1882 december 2-án újra kiássák az ismeretlen hullát, hogy rábizonyít - hassák, hogy az mégis Solymosi Eszter hullája.
A második exhumáláshoz Kozma Sándor azonban már nem Székely Ferencet rendeli ki ügyészként, hanem megjelenik a színen az újabb aljas figura, Szeyffert Ede főügyészhelyettes.(A kormány mozgósítja a magyar jogászok alvilágát, hogy mentsék a gyilkosokat. Ahány jellemtelen alak csak akad, előkerül.)
Szeyffert Ede meg is felel a várakozásnak.
A három orvos-szakértő(?) Scheuthauer Gusztáv,Mihálkovics Géza és Belky János egyetemi tanárok.
A boncolásnál jelenik meg először Lázár Kálmán is, akit Havas helyére küldtek le. Az exhumálást végző orvosokat Lichtmann Jakab bérlő házában helyezik el. A vizsgálat jegyzőkönyve alig akar elkészülni, mert az orvosok közül Scheuthauer húzza az időt.
Nem tudnak kedvező, már a védelemre kedvező eredményben meg - állapodni. Scheuthauer minden rábeszélése alig változtatja meg két szakértő társa véleményét, ami majdnem szószerint egyezik a régebbi exhumáló orvosok véleményével.
Este azzal válnak el Bary és az orvosok, hogy reggel továbbfolytatják a megbeszélést. Reggelre a másik két orvost is mintha kicserélték volna, dadognak, hazudnak és egyre inkább közelednek a "főszakértő" Scheuthauer véleményéhez.
Végül is abban állapodnak meg, hogy a hullát felküldik a Közegészségügyi Intézetbe és ott mégegyszer megvizsgálják.
Scheuthauer valóságos hadjáratot indít mindenki ellen,aki nem akarja megállapítani, hogy a prostituált hullája Solymosi Eszteré. Miután nem tagadható, hogy a hulla alapos nemi életet élt, az orvosi esküjéről megfelejtkezett fráter, Scheuthauer azt akarja kivenni a tanúkból, hogy Solymosi Eszter kora érett volt és már foglalkozott férfiakkal. Inkább egy tisztességes magyar lányka emlékét a sárba tiporni, mint gyilkos bócherek megkapják a megérdemelt bün - tetésüket.
Eötvös közben szakvéleményt kér dr. Virchow Rudolf berlini, dr. Hoffmann Ede bécsi és dr. Toldt prágai egyetemi tanároktól is. Bár a megvesztegetésre számolatlanul akad pénz, Virchow ha nem is ad kedvező véleményt, de szakértő nyilatkozata szövegezését Eötvös jól fel tudja használni propagandára. Dr. Hoffmann Ede azonban hatalmas szakvéleményben állapítja meg, hogy a hulla lehet Solymosi Eszteré, noha a hullát soha nem látta. Az ezer forintosokat azonban annál nagyobb számban. S minden bizonnyal megkapta a bécsi főrabbi áldását is a zsinagógában, ahová rendszeresen járt.
Toldt, aki ugyancsak Scharf József és gyilkostársai vérségi rokona, szintén mentő- nyilatkozatot ad.
1883 elején bedobja azután a nemzetközi zsidóság nagy ágyúit, s megjelennek Budapesten a Rothschild-bankház emberei.
Ezek megfenyegetik Szapáry pénzügyminisztert, hogyha nem mentik fel a bóchereket, Magyarországot csődbe zavarják.
Az ország lakossága most már feszülten figyeli a zsidó nemzetközi szupernacionalizmus és az igazság birkozását.
Az ország hangulata egyre jobban a kormány és a gyilkosokat,a bűnözőket védő kalandorok ellen fordul s kétségtelen, hogy a zsidó

vezető körök gyilkos-pártoló és igazság-tipró magatartása erős antiszemita hangulatot vált ki, de egyedül a zsidóság hibájából, csak azért, mert a magyar tömegek nem hajlandók tétlenül nézni, hogy közönséges bűnözők büntetés nélkül szabaduljanak.

Herman Ottó lelkesen harcol az igazságért, mire Back Ignác, az egykori rabbiból lett firkász az "Ungarische Izraelit" főszerkesz - tője borniert durvasággal megtámadja a nagy tudóst.

Herman aljas hazudozónak nevezi Backot, aki pont úgy lenyeli a "sértést", mint Eötvös Károly.

1883 március 30-án báró Rothschild Albert, báró Wodianer Mór, Hansemann, Weisz és Kornfeld igazgatók (valamennyi zsidó) hosszan tárgyalnak a pénzügyminiszterrel.

Ha elítélik a gyilkosokat, Magyarországot pénzügyi blokád alá veszik, ha felmentik, Tisza Kálmán és kormánya számíthat a zsidóság örök hálájára és pénzügyi támogatására.

Általános izgalom közepette kezdődik meg a végtárgyalás junius 19-én. Nyiregyházán mozdulni sem lehet az újságíróktól.

Itt van a nemzetközi zsidó sajtónagyhatalom számos képviselő - je, hogy tanúja legyen a bócherek felmentésének.

A tárgyalást mint elnök Korniss Ferenc vezeti. Bírák: Gruden Ernő és Russu Gusztáv. Pótbíró Fejér Barna.

Miután Funták ügyvéd közben lemondott a védelemről, a védelmet Eötvös Károly, és Horánszky Nándor helyett pedig dr. Székely Miksa és dr. Heumann Ignác látják el.

A vád képviselője olyan beszéddel nyitja meg a pert, hogy Korniss Ferenc kénytelen élesen rendre utasítani a bíróságot, ügyész - séget gyalázó, tajtékzó, lepénzelt Szeyffertet.

Vádbeszéde fröcsögő támadás a hatóságok ellen olyan fokon,hogy tisztességes korban ezért börtönbe kerülne. Szeyffert Ede a magyar ügyészek közül az egyetlen, aki ilyen mértékben lealjasodott.

Annyira meglátszik már, hogy megvesztegették és a gyilkosoknak a felmentéséért dolgozik, úgyis mint a vád képviselője, hogy hivatalosan kénytelen az igazságügyminiszter figyelmezteni Szeyffertet.

A tárgyalás során mutatkozik meg azután a vádlottak és Eötvös aljassága. A tárgyalás undorító jelenetekben egyedül áll a magyar bíráskodás történetében.

Eötvösnek semmi sem szent. Belegázol mindenkibe, aki terhelően vall. Hiába azonban minden gyalázkodása, fondorlata, a vádlottak ügye rosszul áll.

Sorozatosan bizonyosodik be Eötvös tanúiról, hogy hamisan vallanak, megvesztegették őket, (egyébként egyetlen hamis tanú ellen később nem indult eljárás!), a bóchereket már nem igen lehet megmenteni.

Itélet-hirdetés előtt három nappal Korniss Ferenc váratlanul meghívást kap, hogy menjen el vacsorára legjobb barátja egyikéhez, Téglásra, Degenfeldékhez. Családi összejövetelről van szó.

Korniss örül, hogy egy kissé kikapcsolódhat és elfogadja ezt a meghívást.

Mit sem sejtve lép be a kastélyba s ott találja Tisza Kálmánt, a miniszterelnököt. Tisza nem sokat teketoriázik, hanem felhívja(!) Korniss figyelmét, ha nem mentik fel a vádlottakat, akkor nem kap az ország pénzt a Rothschildoktól, csődbe kerül, száz és százezer magyarnak nem lesz betevő falatja, a nemzetiségek fellázadnak s Magyarországnak vége.

Korniss összetörten érkezik haza. Lánglelkű magyar hazafi. Mit tegyen. Imádásig szereti a hazáját. Mihez ragaszkodjék: az igazsághoz, vagy mentse meg a magyar népet.

Solymosi Eszter kiontott piros vére, a bócherek, a csődbe került ország képe tűnnek fel előtte. Ugy érzi, hogy szétpattan a feje!

Az igazság keresésére esküdött fel. Megszegje az esküjét? Nem!

De akkor mi lesz az országból? Melyik felelősséget vegye magára: eressze el büntetlenül a gyilkosokat vagy közvetve legyen oka az egész ország tragédiájának?

Megtört lélekkel küzd önmagával.

És augusztus 3-án bizonyíték híján felmenti a gyilkosokat.

*

Az egész világ-zsidóság tombol az örömtől.

Szabadok a gyilkosok!

J u d e a győzött!

A zsidóság világhatalom!

Magyarországon az elkeseredés lesz úrrá. Ha nem is volt az élet könnyű a Tisza-Duna táján, de a legszegényebb magyarban is élt a hit, hogy ügyes-bajos dolgát az igazság nevében mégis elintézik.

Most elvették néhány gyilkos bócher kedvéért tőle az igazságba vetett hitét.

Tisza Kálmán, a magyarság ez a korrupt árulója ünnepelhette a győzelmét, bezsebelhette a búsás vérdíjat, Eötvös Károly milliomos lett, de a magyarság az igazságba vetett hittel szegényebb.

*

Tiszaeszlárnál: eltemették a magyar jövőt.

Az elkeseredett és már a nemzetközi világhódítók bankjai karmában lévő munkásság, parasztság hol láthatott még reménysugarat és honnan várhatott még saját hazájában támogatást?

A nyomorgó, nélkülöző magyarok százezrei indulnak meg egyre és egyre nagyobb tömegekben Amerika felé.

Csak el, el attól az országtól, ahol a gyilkosok igazsága lett az uralkodó! Ahol akadt egy magyar miniszterelnök, aki eladta hazáját, egy magyar ügyvéd, aki leköpte a nemzetét, mert keresni akart!

Hogy közel egy millió szinmagyar hagyta el az országot. ennek a végzetes magyar vérveszteségnek az okát, ne egyedül a szegénységben keressük,hanem a tiszaeszlári gyilkosokat felmentő ítéletben is!

Északról pedig zavartalanul zúdult tovább befelé a kazár áradat, hogy 30 év mulva az országot a kezébe kaparintsa és kirobbantsa először a kommunizmust.

És hogy 1945-ben megkezdje végleges uralma megteremtését a keresztény világ romjain a magyar nép óriási méretű irtásával.

Ha erről senki sem írt,- mert ki mert volna írni, amikor Istóczyt, Verhovayt is rövidesen "likvidálják", a nyilt szeműek megfigyelték, mint tette tönkre a "fekete kéz" egymás után mindazokat, akik az igazságot keresték a tiszaeszlári bócher gyilkosok ügyében.

Az ítélet az igazságszolgáltatás meggyalázása volt!!!

Korniss Ferenc, a becsületes, tiszta lelkü magyar nem is álmodhatta, hogy a két rossz közül kihatásaiban a rosszabbat választotta.

Lehet, hogy Magyarország pénzügyi nehézségekbe keveredett volna, de bizonyos, hogy azt ki tudta volna heverni.

Lehet, hogy az ország átmenetileg nyomorba került volna,de nem volt olyan veszedelmes méretű a gazdasági baj,mint azt a megvesztegetett Tisza Kálmán beállította.

Hatvanmillió forintról volt szó és ez nem akkora összeg, hogy annak hiánya az országot véglegesen csődbe juttatta volna.

Korniss Ferenc a tisztalelkű magyar úr készpénznek vette Tisza Kálmán rémmeséit, hazudozásait és amikor azt hitte, hogy megmenti a népét, a szabadkőművesség épen az ő tiszta,becsületes magyarságát,a páratlan hazaszeretetét használta fel arra, hogy az ország végleges rabszolgásításának folyamatát elindítsa!

Tiszaeszlár véresebb veszteség volt mint Muhi és Mohács!

Muhinál és Mohácsnál megsemmisült tenger értékes magyar élete,

de érintetlen maradt a magyar lélek!
Gazdasági kihatásaiban Muhi és Mohács is sokkal nagyobb csapást mért az országra, mint 60,000,000 forint kölcsön elmaradása.
És az ország mégis kiheverte!
A tiszaeszlári vereséget azonban a mai napig nem tudta kiheverni a magyar lélek!

*

75 éve, hogy Magyarország megszállása a világhódítók részéről, szemét-magyarok közreműködésével, megkezdődött.
A magyar lélek megbénult.
Annyira megbénult, hogy szó nélkül tűrte árulói ünneplését, a gyilkosok támogatóinak adott kitüntetéseket magyar eredménynek, meggazdagodásukat magyar sikernek látta.
Ahelyett, hogy uton-útfélen leköpte volna Eötvös Károlyt, inkább sírva búcsúztatta a gyilkosok menedékhelyévé vált hazájától elbúcsúzókat.
Alig védekezett már az ellen, hogy rabláncra fűzzék.
Tűrte, hogy legjobb fiait a világhódítók elintézzék, aki magyar mert lenni, nevetségessé tegyék; leghűségesebb gyerekeinek a pusztulását tétlen közönnyel nézte.
A bolsevizmus nem 1918-ban tört be először magyar földre, hanem 1883 augusztus 3-án.
Példa volt és még sem volt elég ébresztő példa Tiszaeszlár!
Nem volt elég bizonyíték, hogy felismerje a magyar nép, hogy a Talmud őrültjeinek bántatlanul joga van legyilkolni ártatlan magyarokat, hogy védekeznie kell a kazár veszedelem ellen, mert elpusztul és ahelyett, hogy ellenállásra tüzelte volna az országot, a magyar népet földre terítette a gyilkosok győzelme!

*

A tiszaeszlári gyilkosok kiszabadulásának és a nemzetközi tőke győzelmének hetvenötödik évfordulóján világosan áll előttünk a magyarság sorsa!
Tudjuk, hogy nincs mentség, mint a harc!
Meghátrálást nem ismerő harc a magyarság ellenségei ellen.
Mindegy, hogy azok Tiszaeszláron gyilkoltak-e vagy a budapesti népbíróságokon, az ÁVH kinzókamráiban, Budapest utcáin a szabadságharc alatt, vagy most az újkori Eötvösök, Szeyffertek, Szabolcsik s Havasok, Kozmák és Sós Kálmánok bíróságai irtják véreinket!
Tiszaeszlár pöre még nem fejeződött be.
Mi folytatjuk a nagy pert. Magánvádat emelünk a Magyarok Istene bírósága előtt és vádoljuk a gyilkosokat!
Vádoljuk és nem riasztanak vissza az új Eötvösök, az új Kozmák és Szeyffertek. Folytatjuk a pert a végső győzelemig!
Nem általánosítunk és nem emelünk vérvádat!
De harcolunk a gyilkosok ellen!
Harcolunk ellenük, akárhol öltek, akárhol zsaroltak, akárhol rágalmaztak, akárhol vesztegettek!
És ne örüljenek az Eötvösök, a Rothschildok, a Szabolcsik, ne a klárok, a krauszok, az apfelbaumok, nem győztek, ha még oly erőkkel és anyagi hatalommal támadnak is.
Az igazság győzni fog!
Solymosi Eszter nyugodj békében! A gyilkosaid felmenthette a bíróság, de mi nem!
S a gyilkosaid, minden magyar gyilkosait pedig megkeressük és elnyerik megérdemelt büntetésüket!
És Isten nevében te fogsz ítélni igazságtalanul és pártatlanul Solymosi Eszter szimbolummá magasztosult lelke!

SÓLYMOSI ESZTER VÉRE

Bary József emlékének

Irta: Erdélyi József

Megöltek egy kis libapásztort,
Égre kiált egy régi vád,
úgy ölték meg Sólymosi Esztert,
mint egy tokos pihés libát.
Mint egy síró galambfiókot,
szűz juhocskát húsvét előtt . . .
valami vérengző bolondok
úgy fogták el és ölték meg őt,
a nótás-ajkú kis magyar lányt
valami vérengző vadak,
vademberek. . . . Elfolyt a vére,
mint egy párás, piros patak.

Itélt a bíró. — Félkegyelmű,
képzelődő a szemtanú,
alaptalan a vád, a vérvád,
a hátborzongató gyanú. . . .
Itélt a bíró, — Elmehetnek
a reszkető kaftánosok.
Nem ölték meg Sólymosi Esztert,
nem bűnösök, nem gyilkosok,
nem sütöttek húsvéti ostyát
embervérrel. Ország-világ
tudja meg, hogy gyermekijesztő
dajkamese a vér, a vád.

Minden kiontott ártatlan vér,
s minden magyar vér, ami folyt,
párolgott és virult belőle,
idegen trón, élősdi bolt:
minden kiontott ártatlan vér,
harctéren ontott hősi vér
és munkában csorgott verejték
és megrabolt bér és babér,
az én vérem is, az anyámé
a régi libapásztoré:
az Ő vére s a legyalázott
szegény Sólymosi Eszteré.

Itélt a bíró s fellélekzett
a zsidóság, az „üldözött",
de terjedt a „mese", a „vakhit"
a szegény magyar nép között.
Zengett a dal s a vérpatakból
vérfolyó gyűlt és hömpölyög,
tenger, vértenger gyűlt belőle,
mérhetetlen mély és örök,
mint Jézus vére, a világot
megváltó Istenemberé.
Az Ő vére a legyalázott
szegény Sólymosi Eszteré.

Égrekiáltom akkor is, ha
élettel és vérrel tilos,
leírom akkor is, ha rögtön
lángot vet a szűz papiros:
Beh piros vagy Sólymosi Eszter
kiontott vére, s beh meleg! . . .
Hajnalt festek a magyar égre
és felkelő napot veled,
hogy ne vesszen kárba a vérünk,
s emléked árva hajadon,
Sólymosi Eszter árva népét
ébressze bátran, szabadon!